

LLIBRES >

Les vacances de Monsieur Foix

La correspondència que ara s'edita comença quan Foix fa amistat amb el fill d'un company de generació, Marià Manent

XAVIER DILLA

20 GEN 2016 - 22:25 CET

J.V. Foix, al Port de la Selva. /Fundació J. V. Foix

Pastada i pouada en la rica avantguarda del principi de segle, l'obra de J.V. Foix (1893-1987) es desplega sobretot a la postguerra, una dotzena de títols que, des de l'esclat dels sonets perfectes de *Sol, i de dol*(1947), ocupen un lloc de privilegi en la poesia catalana. La correspondència que ara s'edita comença precisament quan, ja en la seixantena, Foix fa amistat amb el fill d'un company de generació, el també poeta Marià Manent.

Lletraferit inquiet i activista incipient, Albert Manent, de 21 anys, admira un Foix que tres

anys abans ha publicat *Les irrealis omegues* —poemari impressionant, decisiu en l'establiment del seu singular mestratge. Comença a tractar-lo amb reverència i un punt de pedanteria i Foix l'acull cordialment, però el 1965, amb més confiança, Manent s'atrevirà a retreure-li un "rebetisme còsmic", fent-se ressò de les crítiques que rebia per la seva actitud isolada i deliberadament marginal.

El gruix de les cartes correspon als anys cinquanta i la primera meitat dels seixanta. Hi dominen les de Foix i, sobretot, les escrites durant les vacances d'estiu al Port de la Selva, lloc essencial en la configuració del seu imaginari poètic. Trobem així, d'una banda, el report, fidel i irònic, d'una Costa Brava plena d'estiuejants: "Tot de francesos més aviat casolans i d'angleses velles. I qualche madrileny estantís". El turisme creix, cada cop hi ha més cotxes i més gent de moltes nacionalitats: el 1959, els francesos són ja "més de la meitat del cens de la vila". Als anys seixanta, Foix percep la degradació d'un país en venda i que s'acomoda al guany fàcil. Però el to general és més aviat festiu, i comenta murri com els joves surten i ballen "amb noies empantaloades i francament arrambadisses". Ja en la vuitantena, celebra la visió, durant un passeig costaner, de "tres noies alemanyes, a pèl i sense vel".

Però, a més, la correspondència és valuosa perquè perfila el pensament i l'obra de Foix en el context de la Catalunya de postguerra. Sovint les cartes són veritables exercicis d'estil: una l'escriu en el dialecte local, i set són en vers i reflecteixen "el líric, el satíric i l'observador", com assenyala Manent. La facilitat versificadora de Foix és extraordinària: escriu a raig un poema de 73 versos i diu que no li costa gens fer-ho. Veiem també com es relaciona amb l'entorn literari i resistent: admira sense concessions Carles Riba i sent amb dolor el buit de la seva mort prematura; valora menys Josep Maria de Sagarra, que troba important però no com Carner o Riba (l'envia "al purgatori amb En Xènius!"); li fan una mica d'angúnia els "pairalistes ben intencionats" que s'apleguen cada any al concurs parroquial de poesia de Cantonigròs; no veu clara la tendència de *Serra d'Or* a acollir punts de vista marxistes; i s'encén amb un insolent Joan Triadú, a qui titlla de "cantonigrossenc" i "bocastret" perquè el tracta de vella glòria ofesa (a ell, que viu a gust amb el reconeixement que rep, no majoritari però sí de crítica).

La imatge del Foix amic del classicisme i de la modernitat es reforça: "Obro el darrer Camús o el renaixent Petrarca". Llegeix novetats policiaques de Gallimard i escolta música de jazz, mentre, atent al paisatge capriciós, "cerco rocs abstrets i rels figuratives". Es queixa que les visites el distreuen, però convida insistentment Manent a visitar-lo, amb els joves Joaquim Molas, Josep Maria Castellet i Gabriel Ferrater, al Port de la Selva. Sens dubte, les vacances de Foix convertien el poble en un cau literari de primer ordre.

ARXIVAT A:

Josep Vicenç Foix · Poesia · Llibres · Literatura · Cultura

© EDICIONES EL PAÍS S.L.

Contacte | Venda | Publicitat | Avis legal | Política cookies | Mapa | EL PAÍS a KIOSKO y MÁS | Índex | RSS